

что съ отличенъ языкъ отъ оный, който той нарѣчя (старъ) Славянский книженъ языкъ. На стр. 11-тѣ той казвъ пакъ, че Кіевско-то нарѣчје въ Украинѣ и въ странѣ-тѣ на Вѣстокъ отъ Москвѣ весьма приличя на старый книженъ языкъ, както слушяль Дедерлейнъ отъ единъ знаменитъ Россіянитъ.“

3) „Христофоръ Юрданъ (Чехъ) дума, че Кирилъ може да ся е воспользовалъ отъ Българско-то нарѣчје, което ся научилъ въ Константинополь, и казва, че Морави-ти лесно могли да разумѣвать това нарѣчје, ако и разговорный имъ языкъ е различяль отъ него.“ Видъ: Orig. Slav. part. IV. p. 126.

4) „Луцій и Шенлебенъ показвать на околности-ты Солунскы. Весма естественно.

5) Стефанъ Роза Рагузанецъ почита дору Кирилова прѣводъ, зарадъ смѣсены-ты въ него Тракыйскы думы, не чистъ Славянский.

6) „Матѣй Мѣховита нарѣчя право языка на Рускы-ты црковны книги Сръбскый, ако и общеупотрѣбительный Сръбскый языкъ на негово время бяхе вече весьма много смѣсенъ съ Турскы думы и дору въ много формѣ ся бяхе отклонилъ отъ старо-Славянский, или старо-Сръбскый. Най нови-ти Сръби нарѣчять старо-Сръбскѣ-тѣ црковнѣ книгѣ *Srbulia*, която спорядъ замѣчаніе-то на Вука, по' близо дохожда до Сръбско-то нарѣчје, нежели новы-ты Русскы изданія. Тамъ, на примѣръ, ся пише персть безъ е солице безъ ои князь, ме, те, се спорядъ най новый народенъ изговоръ, вмѣсто най стары-ты князь, мя тя, ся. За това глаголическы-ты книги сѣ произлязли отъ Сръбскы-ты:

7) „И азъ, като обработювахъ Славянскѣ-тѣ Грамматикѣ, и като сравнихъ прилѣжно новы-ты изданія съ най стары-ты прѣписи, безпрѣстанно ся увѣривахъ повыше, че Кирилловскый языкъ е былъ старо-то, още не смѣсено-то Сръбо-Българо-Македонско нарѣчје, при което увѣриванье азъ трѣбва и сега да останѣ, като прочетохъ дору и ново-то разсѣжданіе на Г. Калайдовича за старый Црковный языкъ. Ако и да мо'жахъ азъ да допустнѣ, че Българе-ти, Сръби-ти и Русси-ти говоряхъ единъ языкъ въ IX столѣтіе, и не образова'хъ на себе си никакво отлично нарѣчје отъ оный языкъ,